

HASZÁN MÍRA

MÓRA

Haszán Míra

Spicc / pipa

Haszán Míra

Spicc / pipa

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A könyv megjelenését támogatta a NKA
Nemzeti Kulturális Alap

Borítóterv: Müller Péter

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit
kedvezményel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Haszán Míra, 2021
© Móra Könyvkiadó, 2021

Ballon

Ma vagyok utoljára tizenhat éves. Utálom a sweet sixteen körüli felhajtást, giccses és fölösleges. Igazából nem is ez az év fog hiányozni, hiszen még mindig itt állok szinglin, főszerep nélkül. Maga a szám az, ami jelentéssel bír számomra. A tizenhat a szerencseszámom, augusztus 16-án születtem, a Rózsa utca 16-ban, és 16 éves vagyok – ma utoljára. Ezért vagyok most itt, a Kis-Sváb-hegy tetején: hogy elbúcsúztassam ezt a különleges trióst. Egy üveg Irsai és tizenhat rózsaszín lufi társaságában ülök a hegytetőn, a háttérben madáracsicsérgés, kis szellővel vegyítve, minden tökély. Megemelem az üveget – ekkor látom, hogy nem csavaros, igazi dugó van benne. Dugóhúzó? persze nem hoztam magammal. Lefekszem a fűbe, és hosszan bámulom a bárányfelhőket, mintha hópolyhek lennének. A kedvenc jelenetemre emlékeztetnek *A diótörőből*, a Hópolyhek táncára.

Hároméves voltam, amikor a nagymamám bevezetett a balett világába. Amíg a szüleim dolgoztak, addig ő vigyázott rám, és ezalatt természetesen kis balerinát faragott belőlem. Azóta szenvedélyem lett a tánc, most már a táncművészetire járok, de Irina (nanyi) minden hétvégén eljön, és ellenőrzi a mozdulataimat.

Irina épp tizenhét éves volt, mikor először megkapta Mária hercegnő szerepét. Nagyon boldog lennék, ha idén ez nekem is sikerülne. Tomival együtt táncolhatnánk el a herceget és a hercegnőt. Becsukom a szemem, elengedem a lufikat, és összefonom az ujjaimat: erősen a legnagyobb álmomra koncentrálok. Be fogom bizonyítani, elsősorban magamnak és balettellenes szüleimnek, hogy képes vagyok rá, enyém lesz Mária hercegnő szerepe. Idén igazi balerina válik belőlem!

1 Entrée

– Hová tetted a tejesdobozokat? – szegezem a kérdést anyának.

Esélytelen, hogy válaszoljon. Éppen a vörös kanapénkon fekszik, egyik lába lazán keresztbe vetve a másikon. A legújabb szövegkönyvébe merül. Szinkronsínész.

Nem adom fel, kitartóan állok előtte, válaszra várva.

Rose, a macskám fűjtatásához hasonló hangon felciccen:

– Iza! Nézz körül!

A dobozok keresésére indulok, közben kis fáziskéséssel megkérdezi:

– Amúgy merre jártál?

– Tizenhat-búcsúztatón a Kis-Sváb-hegyen. De vagy ötvenezerszer mondtam már.

– És nem tévedtél el?

– Anya! Tizenhét leszek holnap. Egyutcányira lakunk a hegytől.

– Jól van, na!

Kutyaugatás töri meg a csendet, Rose gyorsan beslisszol a szobámba.

– Iza, hozzád jöttek! – kiáltja apa az ajtó felől.

Hozzám? Rohanok az ajtóhoz: Erzsi az, a kutyás nő a Kis-Svábról.

– Elnézést a zavarásért, de a kishölgy ott felejtette a balettcipőcskéjét a hegyen. – Lehajol a tacsakójához, akinek a szájában ott virít a sáros gyakorlócipőpár. – Na, ereszd el szépen, Pamacs! Jól van, ügyes kutyus! – Majd felém nyújtja a két nyálas cipőt.

Ezeknek már annyi...

– Nagyon köszönöm! – mosolygok zavaromban Erzsire.

– Semmiség! Örülök, hogy sikeresen hazataláltál. – Miközben foghíjas mosolyra húzódik a szája, a kutyája, Pamacs nagyot ránt a pórázon, és már el is tűntek.

Apa értetlenül fordul felém.

– Inkább hagyjuk... – mondom.

Felmarkolom a sarokba lepakolt kartonnyi laktózmentes tejet, majd a csodás tejfürdőmbe merülök. Rózsaszirmok és gyertyafény. Tisztára, mint Kleopátra. Lehunyom a szemem, sodródok a gondolathullámaim végtelen tengerén. Szinte már látom magamat Mária hercegnőként, ahogy hosszasán táncolok Tomival, azaz Diótörő herceggel. Hirtelen minden olyan habkönnyűvé válik.

2 Pointe

Az augusztus gyorsan elszalad. Kettőt pislog az ember, és máris itt az évnyitó, közben meg még cipőm sincs. Csupán ez a sár áztatta gyakorlócipőpár. Nincs mit tenni, irány Gyuri mester rezidenciája. Felhörpintek egy nagy adag feketekávét, és már suhanok is.

– Ez nem görkorcsolyapálya! – idegeskedik egy öreg hölgy, akinek a haja lila káposztára hasonlít.

– Bocsánat... – szabadkozom, pedig nem gurultam gyorsan, sőt ennél szélesebben nem is tudtam volna őt kikerülni. Áttérek a bicikliútra.

– Huligán! Miért nem az úttesten mész inkább!
– süvít el mellettem biciklivel egy középkorú, agyontetovált pasi.

Végül átgördülök az úttest szélére, de óriási dudálás tör ki.

Egy fekete Volvóból kikiabálnak:

– Idióta, menj vissza a járdára!

– Bocsánat! – mentegetőzöm ismét.

Nem vagyok biciklista, de gyalogos sem, autós meg végképp nem. Nem értem, hol kéne gurulnom.

Inkább felteszem a kék fülesem, természetesen nem max hangerőre, és máris jobb a helyzet. Elérek a Mimóza utcához. És igen, végre meglátom a jól ismert piros házikót. Bárhonnan kiszúrnám Gyuri mester rezidenciáját. Megmarkolom a furcsa oroszlanos kopogtatót, és már érkezik is a válasz:

– Nyitva, gyere csak!

– Gyanta, textil és pálinka illategyvelege, minden a régi! – jelentem ki mosolyogva.

Mintha Ollivander pálcaboltjába csöppentem volna, csak varázspálcák helyett spicc-cipők kavaládja vesz körül. A pergamensárga falakról pedig ezernyi balerina és balettos képe mosolyog rám vissza, természetesen mindegyikük lábán Gyuri mester cipője.

– Nocsak, kihez van szerencsém... – szólal meg a sörhasú öreg öblös hangján, és széles mosollyal felém biccent.

Már mondanám, hogy miért jöttem, de leállít.

– Először kiszolgálom a kishölgyet, utána veled folytatjuk. – Azzal egy apró elsőéves kislány felé fordul: – Ülj csak le ide, mesélek neked valamit. Hogy hívnak, pici lány?

– Nina – feleli a kislány megszeppenten, ahogy leereszkedik a tölgyfa székre.

– Nina, tudod, miért döntöttem úgy, hogy ba-

lett cipők készítésével szeretném tölteni a minden napjaimat?

Nina megrázza fejét.

– Minden cipő igazi karakter, nincs két egyforma. Saját kezűleg készítem az összeset, nem hiszek az ócska gépekben, mert a robotokkal ellentétben nekünk van lelkünk, nekik meg sosem lesz! – Gyuri mester színpadiasan magasra emel egy frissen készült gyakorlócipőt: – És ez érezhető is a munkáimon. Mindegyiknek története van.

A kislány tágra nyílt szemmel hallgatja Gyuri mester szavait.

– Na, de térjünk a lényegre, nem igaz? Milyen cipőt szeretne a kishölgy?

– Balettcipőt! – jelenti ki a kislány mosolyogva.

– Nem ilyen egyszerű ez! Spicc- vagy gyakorlócipőt? Csepptalpút vagy kerekdedet, feketét vagy fehérét, netalántán rózsaszínt? Nos?

– Hát... Talán csepptalpút... Vagy kerekded feketét? – tippelget Nina.

– Semmi baj! – veregeti meg Gyuri mester a kislány vállát. – Az igazi nagy balerinák spicc-cipőt, más néven pointe-et viselnek az előadásokon. Biztos voltál már az Erkelben, ott találkozhattál spicc-cipővel. Léteznek karaktercipők is, de olyat ma biztos nem fogunk csinálni. Azok kinézetre különböznek egy sima gyakorlócipőtől, mivel sarkuk is van. A karaktercipő macerásabb munka. A mestereknek is külön készítünk cipőt, emellett amennyi

táncműfaj, annyi cipőtípus, mert ugye másmilyen kell egy klasszikus táncosnak, másmilyen egy jazz-táncosnak. Vagy ott a szteppcipő, amit a kéményseprő visel a Mary Poppinsban, meg a ghillies. Neked viszont gyakorlócipőre lesz szükséged – haddarja egy szuszra Gyuri mester, majd matatni kezd balettcipőktől roskadó fiókjaiban. – Ez lesz a tökéletes választás! – nyújtja a kislány felé az egyik lábbelit.

Nina azonnal fel is veszi első igazi gyakorlócipőjét, és büszkén kitotyog vele anyukájához.

Gyuri mester még utána szól:

– Na és mi az álomszereped, amihez majd spiccipőt készíthetek neked, pici lány?

– Odette szerepe *A hattyúk tavában!*

– Úgy legyen! – kiáltja búcsúzóul Gyuri mester, majd felém fordul: – Iza drága, miben segíthetek?

Szégyenkezve leteszem elé a sáros cipőmet.

– Jesszus Maris, ezzel meg mit csináltál?

– Készültem az év elejére.

– Sártenger közepén?

– Gyuri mester, az idei év iszonyú fontos nekem, reményeim szerint főszerepet fogok táncolni, Mária hercegnő szerepét!

– Bízd csak ide, kislány! – Azzal előszedi szilvapálinkáját a titkos fiókjából. – Kérsz? – nyújtja felém az üveget.

– Most kihagyom, köszönöm!

Az évkezdés legjobb része, amikor a szemem

előtt készül el egy új balettcipő. Egészen más így viselni. Szó szerint lelke lesz. Miután megszületett a remekmű, nevet adok mindkét darabjának. Ez alól a mostani, újdonsült gyakorlócipő sem kivétel. Bő két óra múlva már húzhatom is a lábamra.

– Úristen, tökéletesek! A nevük Sophie és Lucy!
– jelentem ki boldogan.

– Pöpec! – állapítja meg elégedetten Gyuri mester, majd ismét belekortyol a házi szilvapálinkájába.

– Nagyon köszönöm! – A tárcám után nyúlok, de közbevág:

– Hagyd! Majd a premiernél ne felejtsd el megemlíteni a nevem! – kacsint rám.